

Bruksela, 16 października 2019 r.
(OR. en)

13169/19

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2019/0234 (NLE)

UD 268
COMER 122
WTO 287
MED 24

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	14 października 2019 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2019) 482 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej we wspólnym Komitecie ustanowionym na mocy Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia w odniesieniu do zmiany konwencji

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2019) 482 final.

Załącznik: COM(2019) 482 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 14.10.2019 r.
COM(2019) 482 final

2019/0234 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej
we wspólnym Komitecie ustanowionym na mocy Regionalnej konwencji
w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia
w odniesieniu do zmiany konwencji**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach wspólnego komitetu Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia („wspólny komitet konwencji PEM”) w związku z planowanym przyjęciem decyzji wspólnego komitetu konwencji PEM w sprawie zmiany konwencji.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia

W Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia („konwencja”) zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich umów zawartych między umawiającymi się stronami.

System paneurośródziemnomorskiej kumulacji pochodzenia umożliwia stosowanie kumulacji diagonalnej między 26 umawiającymi się stronami konwencji, którymi są: Unia Europejska, Islandia, Liechtenstein, Norwegia, Szwajcaria, Algieria, Egipt, Izrael, Jordania, Liban, Maroko, Palestyna¹, Syria, Tunezja, Turcja, Albania, Bośnia i Hercegowina, Chorwacja, Macedonia Północna, Czarnogóra, Serbia, Kosowo², Wyspy Owcze, Republika Mołdawii, Gruzja i Ukraina. W ramach systemu ustanowiono wielostronne ramy reguł pochodzenia dla sieci umów o wolnym handlu; ma on zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych umowach. Konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r.

Unia Europejska jest stroną konwencji³.

2.2. Wspólny komitet konwencji PEM

Wspólny komitet konwencji PEM, ustanowiony na mocy art. 3 ust. 1 konwencji, przyjmuje zmiany do konwencji, zarządza nią i zapewnia jej właściwe wykonanie. Zgodnie z art. 12 regulaminu wewnętrznego Wspólnego Komitetu konwencji PEM decyzje Wspólnego Komitetu są przyjmowane jednomyślnie przez umawiające się strony, w odniesieniu do których konwencja weszła w życie i które są obecne lub reprezentowane na posiedzeniu Wspólnego Komitetu konwencji PEM.

Umawiające się strony, w odniesieniu do których konwencja weszła w życie, mają prawo głosu. Każda z umawiających się stron ma jeden głos.

2.3. Planowany akt Wspólnego Komitetu konwencji PEM

Proces zmiany konwencji rozpoczął się w 2012 r. i jest prowadzony w ramach grupy roboczej, która spotyka się co najmniej dwa razy w roku. W trakcie tego procesu państwa członkowskie są regularnie angażowane za pośrednictwem różnych forów (Grupy Ekspertów

¹ Użycie tej nazwy nie może być traktowane jako uznanie państwa Palestyna i pozostaje bez uszczerbku dla indywidualnych stanowisk państw członkowskich w tej kwestii.

² Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

³ Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 4.

ds. Ceł – Sekcji ds. Pochodzenia, Grupy Roboczej Rady ds. Unii Celnej, Komitetu ds. Polityki Handlowej).

W dniu 27 listopada 2019 r. podczas dziewiątego posiedzenia wspólny komitet konwencji PEM ma przyjąć decyzję dotyczącą zmiany konwencji („planowany akt”).

Celem planowanego aktu jest zmiana reguł pochodzenia, aby lepiej odpowiadały sytuacji gospodarczej. Planowany akt stanie się wiążący dla stron zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. a), który stanowi: „Wspólny Komitet przyjmuje w drodze decyzji [...] zmiany do niniejszej Konwencji, w tym zmiany w dodatkach”. Art. 4 ust. 3 lit. a) zdanie ostatnie stanowi: „Umawiające się Strony wykonują decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z ich własnym prawodawstwem”.

Zmiany do konwencji powinny wejść w życie w dniu 1 stycznia 2021 r. Aby jednak pozostałe umawiające się strony mogły dopełnić niezbędnych wewnętrznych procedur przed tą datą, konieczna może być zmiana daty skutecznego wprowadzenia zmian w życie.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Proponowane zmiany konwencji zapewniają w różnych aspektach dodatkową elastyczność i elementy modernizacji, zgodne z tymi, które zostały już uzgodnione przez Unię w innych niedawnych umowach (kompleksowa umowa gospodarczo-handlowa między UE a Kanadą (CETA), umowa o wolnym handlu między UE a Wietnamem, Umowa o partnerstwie gospodarczym między UE a Japonią, umowa o partnerstwie gospodarczym między UE a Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju) lub systemach preferencji (GSP). Ulepszenia te polegają na wprowadzeniu ogólnie bardziej elastycznych i uproszczonych przepisów, łatwiejszych do przestrzegania przez przemysł UE, który tym samym zyska większą konkurencyjność eksportową. Znowelizowany tekst nie zmienia dotychczasowych postanowień instytucjonalnych konwencji.

3.1. Szczegóły dotyczące zmienionych reguł pochodzenia

a) Odstępstwa

Zmieniony tekst konwencji nadaje formalny wymiar i większą przejrzystość obecnej praktyce, zgodnie z którą umawiające się strony mogą dwustronnie uzgodnić zasady stanowiące odstępstwo od wspólnych zasad określonych w konwencji. Zmiana polega na wprowadzeniu wymogu powiadomienia o takich odstępstwach (art. 1 ust. 3). Odstępstwa już obowiązujące pozostałyby w mocy i nie podlegałyby obowiązkowi powiadomienia (art. 1 ust. 2).

b) Produkty całkowicie uzyskane – warunki dotyczące statków

Tak zwane warunki dotyczące statków zawarte w zmienionym zestawie reguł są prostsze i zapewniają większą elastyczność (art. 3 ust. 2). W porównaniu z obecnym brzmieniem usunięto niektóre warunki (tj. szczególne wymogi dotyczące załogi); inne zmieniono, aby zapewnić większe złagodzenie (własność).

c) Wystarczająca obróbka lub przetworzenie – średnia jako podstawa

Zmieniony zestaw reguł oferuje eksporterowi swobodę w zwracaniu się do organów celnych o pozwolenie na obliczanie ceny *ex-works* i wartości materiałów niepochodzących na podstawie średniej w celu uwzględnienia wahań kosztów i kursów wymiany walut (art. 4 ust. 3-6). Powinno to zapewnić eksporterom większą przewidywalność.

d) Tolerancja

Obecną tolerancję ustalono na poziomie 10 % wartości ceny *ex-works* produktu (art. 5).

Proponowany tekst przewiduje w przypadku produktów rolnych tolerancję wynoszącą 15 % masy netto produktu, a w przypadku produktów przemysłowych tolerancję wynoszącą 15 % wartości ceny *ex-works* produktu (art. 5).

Tolerancja wagowa wprowadza bardziej obiektywne kryterium, a próg 15 % powinien zapewnić wystarczający poziom złagodzenia. Zapewnia również wpływ międzynarodowych wahań cen towarów na status pochodzenia produktów rolnych.

e) Kumulacja

Proponowany tekst (art. 7) utrzymuje diagonalną kumulację dla wszystkich produktów. Ponadto przewiduje uogólnioną pełną kumulację dla wszystkich produktów z wyjątkiem wyrobów włókienniczych i odzieży objętych działami 50–63 systemu zharmonizowanego (HS).

Z kolei w przypadku produktów objętych działami 50–63 HS przewiduje pełną kumulację dwustronną. Umawiające się strony będą także mogły zgodzić się na rozszerzenie uogólnionej pełnej kumulacji również na produkty objęte działami 50–63 HS.

f) Rozróżnienie księgowe

Zgodnie z obowiązującymi regułami (art. 20) organy celne mogą zezwolić na stosowanie rozróżnienia księgowego w przypadku „występowania znacznych kosztów lub poważnych trudności związanych z oddzielnym magazynowaniem”. Zmieniona reguła (art. 12) stanowi, że organy celne mogą zezwolić na stosowanie rozróżnienia księgowego, „jeżeli [...] stosuje się materiały zamienne pochodzące i niepochodzące”.

Eksporter nie będzie już musiał uzasadniać we wniosku o zezwolenie na stosowanie rozróżnienia księgowego, że oddzielne magazynowanie powoduje znaczne koszty lub stwarza poważne trudności; wystarczające będzie wskazanie, że stosowane są materiały zamienne.

W przypadku cukru, który jest materiałem lub produktem końcowym, zapasy pochodzące i niepochodzące nie będą już musiały być fizycznie oddzielone.

g) Zasada terytorialności

Obowiązujące reguły (art. 11) zezwalają pod określonymi warunkami na pewną obróbkę lub przetworzenie poza terytorium, z wyjątkiem produktów objętych działami 50–63 HS. Proponowane reguły (art. 13) nie zawierają już wyłączenia dla wyrobów włókienniczych.

h) Zasada niemanipulacji

Proponowana zasada niemanipulacji (art. 14) przewiduje więcej złagodzeń w zakresie przepływu produktów pochodzących między umawiającymi się stronami. Powinna ona zapobiec sytuacjom, w których produkty niebudzące wątpliwości co do ich statusu pochodzenia są wyłączone z korzystania z preferencyjnej stawki przy przywozie, ponieważ nie spełniono wymogów formalnych dotyczących bezpośredniego transportu.

i) Zakaz zwrotu cel lub zwolnienia z cel

Zgodnie z obowiązującymi regułami (art. 14) ogólna zasada zakazu zwrotu ma zastosowanie do materiałów stosowanych do wytworzenia każdego produktu. Zgodnie ze zmienionymi regułami (art. 16) zakaz zostaje zniesiony w odniesieniu do wszystkich produktów z wyjątkiem materiałów stosowanych do wytworzenia produktów objętych zakresem działów 50–63 HS (wyrobów włókienniczych i odzieży). Tekst przewiduje jednak również pewne wyjątki od zakazu zwrotu cel na te produkty.

j) Dowód pochodzenia

W zmienionych zasadach (art. 17 ust. 1) wprowadza się jeden rodzaj dowodu pochodzenia (świadcstwo EUR.1 lub deklaracja pochodzenia) zamiast stosowanych obecnie dwóch rodzajów dowodów – świadectw EUR.1 i EUR.MED, co znacznie upraszcza system. Powinno to poprawić stopień przestrzegania przepisów przez podmioty gospodarcze dzięki unikaniu błędów wynikających ze złożonych reguł, a także ułatwić organom celnym zarządzanie. Ponadto nie powinno to wpływać na zdolność weryfikacji dowodów pochodzenia, która pozostaje taka sama.

Zmienione reguły (art. 17 ust. 3) przewidują również możliwość wyrażenia zgody na stosowanie systemu zarejestrowanych eksporterów (REX). Eksporterzy ci, zarejestrowani we wspólnej bazie danych, będą odpowiedzialni za samodzielne sporządzanie oświadczeń o pochodzeniu bez przechodzenia przez procedurę upoważnionego eksportera. Oświadczenie o pochodzeniu będzie miało taką samą wartość prawną jak deklaracja pochodzenia lub świadectwo przewozowe EUR.1. Zmienione przepisy przewidują również możliwość stosowania w przyszłości świadectw pochodzenia wydawanych drogą elektroniczną (art. 17 ust. 4).

k) Termin ważności dowodu pochodzenia

Proponuje się przedłużenie terminu ważności dowodu pochodzenia z 4 do 10 miesięcy (art. 23). Również to powinno zapewnić więcej złagodzeń w zakresie przepływu produktów pochodzących między stronami.

3.2. Szczegóły zmienionego wykazu reguł

3.2.1. Produkty rolne

a) Wartość i masa

Limit materiałów niepochodzących był dotąd wyrażony tylko według wartości. Nowe progi wyrażone są według masy, aby uniknąć wahań cen i kursów walut (np. działy ex 19, 20, 2105, 2106) wraz z usunięciem pewnego limitu w odniesieniu do cukru (np. dział 8 lub pozycja 2202 HS).

W ramach alternatywnego zestawu reguł podwyższono próg masy (z 20 % do 40 %) i stworzono możliwość alternatywnego stosowania wartości lub masy w odniesieniu do niektórych pozycji. Zmiana dotyczy w szczególności następujących działów i pozycji HS: ex-1302, 1704 (alternatywne reguły – masa lub wartość), 18 (1806: alternatywne reguły – masa lub wartość), 1901.

b) Dostosowanie do prawidłowości w zakresie zaopatrzenia

W przypadku innych produktów rolnych (tj. olejów roślinnych, orzechów, tytoniu) przewidziano bardziej elastyczne reguły dostosowane do realiów gospodarczych, w szczególności w przypadku działów 14, 15, 20 (w tym pozycji 2008), 23, 24 HS. Zmieniony zestaw reguł zapewnia równowagę między zaopatrzeniem regionalnym i globalnym (działy 9 i 12 HS). Uproszczono również reguły (ograniczenie wyjątków) w działach 4, 5, 6, 8, 11 i ex-13 HS.

3.2.2. Produkty przemysłowe (z wyjątkiem wyrobów włókienniczych)

Proponowany kompromis zawiera znaczne zmiany w porównaniu z obowiązującymi regułami:

– w odniesieniu do szeregu produktów dotychczasowa reguła działu zawiera podwójny warunek kumulacyjny. Ograniczono ją do jednego warunku (działy 74, 75, 76, 78 i 79 HS);

– usunięto wiele szczegółowych reguł stanowiących odstępstwo od reguły działu (działy 28, 35, 37, 38 i 83 HS). To bardziej horyzontalne podejście oznacza prostszy obraz sytuacji dla podmiotów gospodarczych i organów celnych;

– uwzględnienie reguły alternatywnej w regule obecnie obowiązującej w odniesieniu do działu, przez co eksporterowi zapewnia się większy wybór w zakresie spełnienia kryterium pochodzenia (działy 27, 40, 42, 44, 70 oraz 83, 84 i 85).

Wszystkie te zmiany skutkują zaktualizowanym i zmodernizowanym wykazem reguł, które zasadniczo ułatwiają spełnienie kryterium uzyskania statusu pochodzenia produktu. Ponadto wspomniana wyżej możliwość stosowania w pewnym okresie średniej jako podstawy do obliczeń mogłaby zapewnić dalsze uproszczenie dla eksporterów.

3.2.3. Wyroby włókiennicze

W odniesieniu do wyrobów włókienniczych i odzieży wprowadzono nowe możliwości dotyczące uszlachetniania biernego i tolerancji. Wprowadzono również nowe procesy nadawania pochodzenia tym produktom, zwłaszcza tkaninom, które stałyby się łatwiej dostępne. Ponadto do tych produktów będzie miała zastosowanie również pełna kumulacja dwustronna. Taka kumulacja pozwoli na uwzględnienie w procesie produkcji w strefie kumulacji przetwarzania materiałów włókienniczych (tj. tkania, przędzenia itp.).

Zmiany do konwencji będą miały zastosowanie od dnia 1 stycznia 2021 r. (lub w dniu uzgodnionym przez wspólny komitet konwencji PEM) wśród tych umawiających się stron, które w swoich protokołach w sprawie reguł pochodzenia skutecznie wprowadzą te zmiany konwencji lub odniesienie do nich.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano przyjmowanie decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”⁴.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Wspólny komitet konwencji PEM jest organem ustanowionym w ramach umowy, mianowicie Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródmorskich preferencyjnych reguł pochodzenia.

Akt, który ma przyjąć wspólny komitet konwencji PEM, stanowi akt mający skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 4

⁴ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014: 2258, pkt 61–64.

Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych układu.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma być zajęte stanowisko w imieniu Unii.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu odnosi się do wspólnej polityki handlowej.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 207 ust. 3 oraz art. 207 ust. 4 akapit pierwszy TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 207 ust. 3 oraz art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

5. WPLYW NA BUDŻET

Zmiany do konwencji PEM wynikają z zasady modernizacji reguł pochodzenia w celu dostosowania ich do nowych tendencji określonych w niedawnych umowach o wolnym handlu. Zmienione zasady konwencji PEM obejmują głównie elementy uproszczenia procedur celnych i elementy modernizacji, takie jak:

- wystarczająca obróbka lub przetworzenie – średnia jako podstawa: dzięki obliczaniu ceny *ex-works* i wartości materiałów niepochodzących na podstawie średniej, z uwzględnieniem wahań rynku, zapewnia się eksporterom większą przewidywalność;
- dowód pochodzenia: wprowadza się uproszczenie w postaci stosowania tylko jednego rodzaju świadectwa pochodzenia – EUR.1,
- termin ważności dowodu pochodzenia: zapewnia się większe złagodzenie w odniesieniu do przemieszczania produktów pochodzących poprzez przedłużenie terminu ważności z 4 do 10 miesięcy.

Powyższe zmiany w konwencji PEM nie mają wymiernego wpływu na budżet UE, ponieważ ich zakres dotyczy przede wszystkim ułatwień w handlu i konsolidacji współczesnych praktyk przez organy celne. Przewidują one fakultatywne ułatwienia w obszarach, które pozostają w gestii organów, jednocześnie nie wpływając na istotę przepisów (segregacja rachunkowa, dowody pochodzenia, uśrednienie). Niektóre aspekty uproszczenia (np. obniżenie kryteriów dotyczących statków) zapewniają większą przewidywalność dzięki wyeliminowaniu warunków, które są obecnie trudne do skontrolowania przez organy celne; inne aspekty (zasada niemanipulacji) odnoszą się do logistyki, nie wpływając na istotę przepisów.

Choć przepisy dotyczące zwrotu ceł uległy zmianie, utrzymano zakaz zwrotu ceł w sektorze włókienniczo-odzieżowym, który pozostaje jednym z głównych sektorów handlu w strefie PEM. Zmienione przepisy kodyfikują utrwaloną praktykę poprzez utrzymanie zakazu

obowiązującego obecnie w odniesieniu do niektórych umawiających się stron. Proponowane uogólnienie pełnej kumulacji w strefie PEM ma na celu wzmocnienie istniejących wzorców wymiany handlowej w obrębie strefy oraz ich komplementarności, ale nie powinno w znaczący sposób wpłynąć na pobierane unijne należności celne, ponieważ produkty objęte kumulacją, aby móc korzystać z preferencji, będą musiały spełniać odrębny wymóg wartości dodanej w danej strefie, tak jak obecnie.

Zmiany w wykazie reguł dotyczących sektora towarów rolnych i przetworzonych towarów rolnych polegają głównie na dostosowaniu metodyki bez wpływu na istotę reguł. Obowiązujące progi wyrażone dotychczas jako wartość będą wyrażone jako masa. Takie kryterium jest bardziej obiektywne i łatwiejsze do skontrolowania przez organy celne. Uproszczenie reguł odnoszących się do poszczególnych produktów przemysłowych powinno mieć ograniczony wpływ na dochody z ceł, ponieważ w wielu przypadkach reguły takie mogą raczej doprowadzić do zmiany źródeł zaopatrzenia niż do sytuacji, w której wzrost preferencyjnego przywozu z krajów PEM zastąpiłby przywóz, który wcześniej podlegał cłom przywozowym. Z tego też względu wpływ tych zmian na dochody z ceł przywozowych nie jest wymierny.

W odniesieniu do handlu i jego wpływu na korzystanie z preferencji, złagodzenie przewidziane w nowych przepisach zmierza w szczególności do integracji gospodarczej w całej strefie, np. w sektorze tekstylnym, w którym już obecnie stopień korzystania z preferencji jest bardzo wysoki. Ulepszone przepisy dotyczące wyrobów włókienniczych i kumulacji mają głównie na celu zwiększenie już istniejącej integracji regionalnej i dostępności materiałów w obrębie strefy, a nie umożliwienie przywozu spoza tej strefy większej ilości materiałów niepochodzących.

6. PUBLIKACJA PLANOWANEGO AKTU

Ponieważ akt wspólnego komitetu konwencji PEM spowoduje zmianę konwencji, po przyjęciu aktu należy opublikować go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej
we wspólnym Komitecie ustanowionym na mocy Regionalnej konwencji
w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia
w odniesieniu do zmiany konwencji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 3 i art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia („konwencja”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/93/UE⁵ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r.
- (2) System paneurośródziemnomorskiej kumulacji pochodzenia umożliwia stosowanie kumulacji diagonalnej między 26 umawiającymi się stronami konwencji, którymi są: Unia Europejska, Islandia, Liechtenstein, Norwegia, Szwajcaria, Algieria, Egipt, Izrael, Jordania, Liban, Maroko, Palestyna⁶, Syria, Tunezja, Turcja, Albania, Bośnia i Hercegowina, Chorwacja, Macedonia Północna, Czarnogóra, Serbia, Kosowo⁷, Wyspy Owcze, Mołdawia, Gruzja i Ukraina.
- (3) Konwencja przewiduje, że reguły pochodzenia będą wymagały zmian w celu dostosowywania ich do sytuacji gospodarczej, oraz ustanawia procedury wprowadzania zmian do niej. Zmiany konwencji są przyjmowane jednomyślną decyzją wspólnego komitetu ustanowionego na mocy art. 3 ust. 1 konwencji („Wspólny Komitet”).
- (4) Proces zmiany konwencji rozpoczął się w 2012 r. i w jego wyniku sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, zgodnych z tymi, które zostały już uzgodnione przez Unię w innych niedawnych umowach (kompleksowa umowa gospodarczo-handlowa między UE a Kanadą (CETA), umowa o wolnym handlu między UE a Wietnamem, Umowa o partnerstwie gospodarczym między UE a Japonią, umowa o partnerstwie gospodarczym między UE a Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju) lub systemach preferencji (GSP).

⁵ Decyzja Rady 2013/93/UE z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 4).

⁶ Użycie tej nazwy nie może być traktowane jako uznanie państwa Palestyna i pozostaje bez uszczerbku dla indywidualnych stanowisk państw członkowskich w tej kwestii.

⁷ Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

- (5) Oczekuje się, że wspólny komitet przyjmie decyzję w sprawie zmiany konwencji na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2019 r. lub w późniejszym terminie.
- (6) Należy ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach wspólnego komitetu, gdyż jego decyzja będzie wiążąca dla Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej we wspólnym Komitecie ustanowionym na mocy Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia, opiera się na projekcie decyzji wspólnego komitetu załączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*